

Esforç

Els tres porquets

Contes de la
Duna

Hi havia una vegada...

...tres porquets que vivien tots junts al mig del bosc. Tots tres eren germans: el més petit era el trapella de la família; el mitjà era el més juganer, i el gran era el més assenyat i treballador dels tres. Un dia van decidir que viurien separats i que cada un es construïria una casa.

El porquet petit va decidir fer-se una casa de palla. «La palla pesa poc i és fàcil de manejar», va pensar, «i així me'n podré anar a fer malifetes ben aviat».

El porquet mitjà, que també volia anar ràpid per anar a jugar amb el seu germà, va decidir fer-se la casa una mica més enllà, però de fusta. «Tot i que la fusta és més pesada que la palla, jo sóc més fort que el meu germà petit i acabaré molt ràpid», va pensar. I, dit i fet, en ben poc temps ja s'havia fet la seva caseta i va marxar corrents a jugar.

El porquet gran va decidir que el més lògic era fer-se una casa de maons. Una mica més lluny d'on s'havia fet la casa el mitjà, va començar a apilar els maons i posar-hi ciment, mentre els seus dos germans jugaven allà a prop.

Però amagat darrere un arbre els estava espiant el llop que vivia per aquella contrada.

Quan cada porquet va anar cap a casa seva, ell va sortir del seu amagatall i va anar cap a la casa del més petit.

«Toc, toc, toc», va picar a la porta. El porquet petit va mirar per l'espiell i, en veure que era el llop. El porquet petit va cridar ben fort:

—Fora llop... no t'obriré pas la porta.

I el llop va dir:

—Doncs si no m'obres la porta, bufaré, bufaré... i la casa ensorraré!

Va començar a bufar i... la casa de palla va volar pels aires!

El porquet petit va fugir corrents i es va refugiar a casa del seu germà mitjà. Al cap d'una estona, el llop es va acostar a la casa de fusta.

«Toc, toc, toc», va picar a la porta. Els porquets van mirar per l'espiell i, en veure que era el llop, van cridar ben fort:

—Fora llop... no t'obrirem pas la porta.

Aleshores el llop va dir:

—Doncs si no m'obriu la porta, bufaré, bufaré... i la casa ensorraré!!!

Va començar a bufar i... la casa de fusta, tot i aguantar en un primer moment, va acabar cedint i les fustes van anar caient una a una!

Els porquets van sortir comes ajudeu-me, corrents, i es van anar a refugiar a casa del seu germà gran. No havia passat gaire temps que el llop es va acostar a la casa de maons.

«Toc, toc, toc», va picar a la porta. Els tres porquets van mirar per l'espiell i, en veure que era el llop, van cridar ben fort:

—Fora llop... no t'obrirem pas la porta.

I el llop va dir:

—Doncs si no m'obriu la porta, bufaré, bufaré... i la casa ensorraré!!!

Va començar a bufar... i a bufar ...i a bufar, però la casa no va caure pas. El llop va seguir bufant... i quan ja no podia més va entendre que era impossible tirar a terra una casa tan ben construïda amb maons i ciment.

Aleshores se li va ocórrer entrar per dalt de la teulada, per on hi havia la xemeneia. Afortunadament, el porquet gran s'estava preparant el sopar abans que arribessin els seus dos germans, i havia col·locat una olla amb aigua a escalfar a la xemeneia. Quan el llop es va deixar anar xemeneia avall, va caure dins l'olla amb l'aigua bullent i es va ben escaldar.

Cansat, adolorit, escaldat i derrotat, el llop va marxar cap al bosc i mai més no va tornar a molestar els tres germans porquets que, feliços i contents, van decidir viure conjuntament a la casa de maons.